

РЕШЕНИЕ

№ 9034

гр. София, 09.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ Т. СТОЯНОВА
ВЛАДИМИРОВА

при участието на секретаря САНДРА ЕМ. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от ПЕТЯ Т. СТОЯНОВА ВЛАДИМИРОВА
Гражданско дело № 20211110144423 по описа за 2021 година

Софийският районен съд е сезиран с искова молба, предявена след проведена процедура по чл.410 и сл. ГПК по ч.гр.д.№45130/2020г. по описа на СРС, 25 с-в, от ЗК „Л. И.“ АД, ЕИК ... срещу ЗАД „О.З.К. З.“, ЕИК ..., за признаване за установено по отношение на ответника, че дължи сумата от 1157,82 лв., представляваща регресно вземане за изплатено зА.хователно обезщетение по зА.ховка „Каско“ в полза на собственик на лек автомобил марка „Б.“, модел „...“, с рег. № ..., което МПС е увредено при ПТП от 11.01.2016г., настъпило по вина на водач на лек автомобил марка „О.“, модел „А.“, с рег. № ..., зА.хован при ответника по задължителна зА.ховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 21.09.2020 г., както и сумата от 352,81 лева, представляваща лихва за забава за периода от 18.09.2017 г. до 18.09.2020 г. Претендират се и направените по делото разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК по делото от ЗАД „О.З.К. З.“ е подаден отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове. Посочва се, че описаният механизъм на ПТП не отговаря на действително реализирания се. Оспорва ПТП да е настъпило по изключителна вина на К.И., като твърди че вина за настъпването му има Д.П., в условията на евентуалност, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от водача Д.П.. Счита, че не е налице причинно-следствена връзка между твърдените от ищеца вреди и процесното ПТП. Заявява, че претендираното обезщетение е в завишен размер. Претендира се отхвърляне на предявения иск и присъждане на направените разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Предявените искиове са обосновани с доводи за сключен договор за ЗА.ховка „Каско“, настъпило в срока на ЗА.хователно покритие събитие, настъпило на 11.01.2016г. - ПТП, между л.а. „Б.“, модел „...“, с рег. № ... и л.а. „О.“, модел „А.“, с рег. № ..., поради нарушаване правилата за движение от водача на втория автомобил, настъпили вреди по л.а. „Б.“, модел „...“, с рег. № ..., оценени на 1137,82лв., изплащане на ЗА.хователното обезщетение на собственика на л.а. „Б. ...“, сключен договор за ЗА.ховка „Гражданска отговорност“ с ответника с предмет гражданската отговорност на водача на л.а. „О.“, модел „А.“, с рег. № ..., вина на последния за настъпване на ПТП, поканена до ответника да репарира платеното обезщетение, неизпълнение от страна на ответника на задължението му да възстанови платеното от ищеца ЗА.хователно обезщетение в пълен размер.

Релевантните към предмета на спора въпроси са наличието на валиден договор за имуществено ЗА.ховане, в срока на ЗА.хователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на ответника, е настъпило събитие, за което ЗА.хователят носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ЗА.хователят е изплатил на ЗА.хования ЗА.хователното обезщетение в размер на действителните вреди.

С определение по реда на чл.140 ГПК са признати за безспорни и ненуждаещи се от доказване в отношенията между страните на обстоятелствата, че ЗАД „О.З.К. 3.“ е ЗА.ховател по валиден към момента на ПТП договор за задължителна ЗА.ховка „Гражданска отговорност“ лек автомобил марка „О.“, модел „А.“, с рег. № ... и ищецът е заплатил ЗА.хователно обезщетение в посочения размер.

От ЗА.хователна полица №93001510006893 се установява, че собственика на л.а. „Б.“, модел „...“, с рег. № ... е сключил валиден договор за имуществена ЗА.ховка „Каско“ със ЗК „Л. И.“ АД, по силата на който дружеството се е задължило да покрива стойността на щети по МПС в рамките на ЗА.хователната стойност от 64000лв. за периода от 02.02.2015г. до 01.02.2016г., като не се спори, че ЗА.хователната премия е заплатена и процесното ПТП представлява покрит риск.

От ДКП за ПТП се установява, че на 11.01.2016г. е настъпило ПТП между двата автомобила, като водачът на л.а. „О.“, модел „А.“, с рег. № ... К. С. И. е вписал, че е съгласен с вината. В ДКП не е описан механизма на ПТП, нито са отбелязани обстоятелства по настъпване, а единствено е направена скица, в която не е посочено кой автомобил кой е. В Уведомление на Д. Т. П., водач на л.а. „Б.“, модел „...“, с рег. № ... до ЗК „Л. И.“ АД е посочено, че е бил паркирал пред хотел Г. в гр.Б.. автомобил завивайки покрай него в уличката явно не могъл да вземе завоя и се ударил в него.

От документите, представени по делото от стр.22 до 28 /фактура, опис-заключение, доклад по щета и Преводно нареждане от 11.08.2016г./ се установява, че в полза на М. Х. П.а е заплатената сума, равняваща се на стойността на фактура за ремонт на автомобила в сервиз Д. К. АД, оторизиран за ремонт на марката Б..

Според заключението на допуснатата по делото съдебна автотехническа експертиза, което съдът като компетентно, безпристрастно и неоспорено от страните кредитира, механизмът на пътно-транспортното произшествие е следния: на 11.01.2016г. л.а. „О.“,

модел „А.“, с рег. № ... се движи в гр.Б. поул.”...”, където при маневра ляв завой, водачът реализира ПТП с паркиралия пред х-л Г., л.а. „Б.“, модел „...“, с рег. № Посочено е, че щетите по л.а.Б. се намират в причинно-следствена връзка с посоченото МПС. Вещото лице е определило стойност на ремонт на автомобила по средни пазарни цени към датата на ПТП на нанесените вреди в размер на 919,46лв. а стойността при използване на алтернативни части – 559.09лв.

По делото са депозираны показания от свидетеля К.И., който посочва, че не си спомня подробности за инцидента, категоричен е че посоченото в протокола е станало, че инцидента не е бил сериозен, както и че почерка в забележката „Съгласен съм с вината” е негов.

Процесуалноправно суброгацията в правата на увреденото лице се осъществява посредством регресния иск по чл. 411 КЗ, като в случая, правният интерес на зА.хователя от воденето на осъдителен иск несъмнено произтича от обстоятелството, че към датата на исковата молба все още не е било получено плащане от страна на зА.хователя на причинителя на вредата. Предвид това, релевантните за настоящия спор въпроси са: наличие на фактическия състав на чл. 411 КЗ– вреда, неправомерно действие, респ. бездействие на субекта на отговорността, причинна връзка между тях и изплатено вече обезщетение за тази вреда, наличие на зА.хователно правоотношение между ответника и причинителя на вредата.

По делото се установи наличие на валидно зА.хователно правоотношение между ищеца и собственика на увредения автомобил. На следващо място, от приложения Двустранен Констативен протокол за ПТП, както и от изслушаната САТЕ се установява и при какви обстоятелства е била причинена увредата на лекия автомобил. Конкретиката на случая сочи, че водачът на л.а. „О.“, модел „А.“, с рег. № ... не е съобразил поведението си с останалите участници в движението и по-конкретно с вече паркирали правомерно автомобили. Установи се, че вредите се намират в причинно- следствена връзка с механизма на ПТП. По делото от страна на ответника, чиято е доказателствената тежест не ангажираха доказателства за наличие на забрана за паркиране пред х-л Г., поради което недоказано се явява възражението за наличие на вина у зА.хования при ищеца водач или за наличие на съпричиняване.

С разпоредбата на чл. 400, ал. 1 КЗ е дадена дефиниция на понятието действителна зА.хователна стойност– стойността, срещу която вместо зА.хованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество.

Като относима следва да бъде цитирана постановената по КЗ (отм.) практика по решение 167 / 11.05.2016 г. по т. д. 1869 / 2014 г. на ВКС, ТК, II ТО, с която по поставения материалноправен въпрос е отговорено, че съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.) зА.хователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието. В създадената съдебна практика по решение № 235 от 27.12.2013 г. по т. д. № 1586 / 2013 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 37 от 23.04.2009 г. по т. д. № 667 / 2008 г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 209 от 30.01.2012 г. по т. д. № 1069 / 2010 г. на ВКС, ТК, II т.о.,

решение № 115 от 09.07.2009 г. по т. д. № 627 / 2008 г. на ВКС, ТК, II т.о. и др. е прието, че обезщетението по имуществена зА.ховка се определя в рамките на договорената максимална зА.хователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. Този принципен отговор следва от разпоредбите на чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.) във връзка с чл. 203, ал. 2 КЗ (отм.) във връзка с ал. 4, уреждащи, че когато между страните по зА.хователния договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество (ал. 2), т.е. по пазарната му стойност.

С решение 141 / 08.10.2015 г. по т. д. 2140 / 2014 г. на ВКС, ТК, I ТО, по въпроса за начина на определяне на дължимото обезщетение за имуществени вреди, включително и при пълно погиване на зА.хованото имущество, е възприето, че зА.хователното обезщетение при вреди на имущество е в размер на действително претърпените и доказани по размер вреди до уговорената в зА.хователната полица зА.хователна сума.

Обезщетенето по имуществена зА.ховка се определя в рамките на договорената максимална зА.хователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. Нормата на чл. 400 КЗ изрично урежда, че когато между страните по зА.хователни договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество/ ал.2/ , т.е по пазарната му стойност.

Видно от т.33.1 от ОУ към зА.ховка Каско процесния л.а. „Б.“, модел „...“, с рег. № ... доколкото е със зА.хователна стойност над 30 000лв. попада в клас А, за които е предвидено изплащане на обезщетение по представена фактура, издадена от автосервиз на официалния представител на съответната марка МПС, след предварително съгласие на зА.хователя. Видно от Уведомлението за настъпил по зА.хователно събитие, собственика на л.а. „Б.“, модел „...“, с рег. № ... е дал съгласие за изплащане на обезщетение по фактура, придружена с фискален бон, т.е. самия зА.ховател е предложил начина на обезщетение. Следователно е на лице хипотезата на т.33.1 от ОУ и обезщетението следва да се определи в размера по фактура, поради което предявения иск следва да се уважи за пълната стойност. Към сумата от 1137,82лв. следва да се присъдят и поисканите ликвидационни разноси от 20лв., доколкото размерът им не е оспорен.

По отношение на това било ли е ответното зА.хователно дружество в забава към момента на подаване на исковата молба и от кога, настоящия състав намира, че по делото се установява, че ответното дружество е получило покана за плащане на сумата на 22.12.2016г., което се установява от представена товарителница. Съгласно специалната разпоредба на чл. 412 ал. 3 от КЗ зА.хователят по зА.ховка „Гражданска отговорност“ на деликвента следва да определи и изплати дължимото обезщетение в срок от 30 дни от

получаване на поканата с преписката, когато същата съдържа всички необходими документи, доказващи отговорността му. Поканата е получена на 22.12.2016г. и не се представят доказателства, нито се правят твърдения по преписката да са били на лице пропуски на ищеца по надлежното ѝ окомплектоване. Не се представят доказателства за плащане в определения от КЗ 30 дневен срок на пълната стойност на претенцията, нито до момента на приключване на съдебното дирене, поради което към датата на подаване на исковата молба - 28.07.2021г. ответникът е бил в забава и доколкото не се представят доказателства за обективна невъзможност за заплащане на сумата към посочения момент, то дружеството е станало причина за завеждане на делото. Щетата е била предявена на ответника на 22.12.2016г., поради което ответникът е изпаднал в забава на 22.01.2017г. и считано от посочената дата е възникнало правото на обезщетение за забава в полза на „ЗАД Армеец“ АД. Размерът на мораторната лихва върху сумата от 1157,82 лв. /с включени 20лв. ликвидационни разноски/ за периода 18.09.2017 г. до 18.09.2020 г., изчислена от съда посредством използване на интернет калкулатор е равен на заявения размер и предявения иск следва да се уважи изцяло.

При този изход на спора право на разноски има ищеца, поради което и на осн. чл.78, ал.1 ГПК следва да му се присъдят такива в размер на 30,35лв. за заплатена държавна такса и 150лв. заплатен депозит за работа на вещо лице, както и на основание чл.78, ал.8 ГПК 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „О.З.К. З.“, с ЕИК ... и седалище и адрес на управление: гр., ул. №, ет. да заплати на ЗК „Л. И.“ АД, ЕИК ... и седалище и адрес на управление: гр., бул. № по искове с правно основание чл. 411, изр. второ КЗ вр. чл. 45 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД сумата 1157,82 лв., представляваща регресно вземане за изплатено ЗА.хователно обезщетение по ЗА.ховка „Каско“ в полза на собственик на лек автомобил марка „Б.“, модел „...“, с рег. № ..., което МПС е увредено при ПТП от 11.01.2016г., настъпило по вина на водач на лек автомобил марка „О.“, модел „А.“, с рег. № ..., ЗА.хован при ответника по задължителна ЗА.ховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 21.09.2020 г., както и сумата от 352,81 лева, представляваща лихва за забава за периода от 18.09.2017 г. до 18.09.2020 г.

ОСЪЖДА ЗАД „О.З.К. З.“, с ЕИК ... и седалище и адрес на управление: гр., ул. №, ет. да заплати на ЗК „Л. И.“ АД, ЕИК ... и седалище и адрес на управление: гр., бул. № на основание чл. 78, ал. 1 и ал.8 ГПК разноски по делото в размер на 280,35лв.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски Градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____